

Arrest

nr. 278 489 van 10 oktober 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, op 23 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 25 april 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 juni 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 augustus 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat D. GEENS verschijnt voor verzoekster, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Palestijnse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen België binnen met een paspoort en een identiteitskaart en verzoekt op 29 juli 2021 om internationale bescherming. Op 25 april 2022 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoekster aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent geboren op (...) 1998 in Khan Younis in de Gaza-strook, waar u ook steeds hebt gewoond. U bent van Palestijnse origine. U bent niet als Palestina-vluchteling ingeschreven bij de UNRWA.

Uw beide ouders leven nog en wonen nog steeds in het familiehuis in Khan Younis. U heeft vijf broers en zussen die allen bij uw ouders verblijven. Uw broer N. (...) is getrouwd maar woont met zijn vrouw in een eigen appartement in het huis van uw ouders.

U studeerde rechten aan de Palestina-universiteit.

U trouwde met J. A. (...), een Palestijn met een verblijf in België. Hij was teruggekeerd naar Gaza om een vrouw te zoeken. U wilde graag met hem trouwen om op die manier Gaza te kunnen verlaten. U hoopte meer kans te hebben op verdere studies of werk buiten Gaza. Uw vader heeft eerder strenge opvattingen en hij was initieel tegen dit huwelijk omdat hij niet wilde dat zijn dochter in het buitenland zou verblijven en de normen en waarden zou verwaarlozen. Uw moeder steunde u echter. Zij overhaalde uw ooms langs moeders kant en vaders kant om op uw vader in te praten. Uiteindelijk liet uw vader zich overhalen, op voorwaarde dat u in het buitenland de islamitische normen zou respecteren en op voorwaarde dat u binnen de zes maanden door middel van gezinshereniging uw man in België zou kunnen vervoegen. Een langere periode tussen verloving en samenwonen zou volgens de maatschappelijke normen niet aanvaardbaar zijn. Zo werd op 20 oktober 2019 het huwelijk afgesloten. Er vond toen nog geen huwelijksfeest plaats en het huwelijk werd ook nog niet geconsumeerd. Dat zou later gebeuren nadat de gezinshereniging in orde was.

Uw echtgenoot slaagde er echter niet in dadelijk een gezinshereniging voor u te regelen omdat hij zijn werk verloor. Hij zocht nieuw werk maar de gezinshereniging zou nog minstens een jaar duren. U besprak dit met uw moeder maar niet met uw vader. Jullie vreesden dat uw vader sowieso een scheiding zou eisen als hij hoorde dat een snelle gezinshereniging van de baan was. Met behulp van uw ooms en tantes langs moeders kant regelde u daarom in het geheim uw vertrek uit Gaza. De ochtend van 4 november 2019 kwam uw oom langs moeders kant u ophalen bij u thuis en hij bracht u naar de grens. U verliet Gaza en betrad Egypte. U was ongeveer zes dagen in Egypte. De eerste twee dagen verbleef u bij een achternicht van uw vader, R. (...). Vervolgens verbleef u in een hotel. Hierna reisde u via Turkije en Griekenland naar België. Op 14 juli 2021 kwam u hier aan en op 29 juli diende u een verzoek in om internationale bescherming.

In België bleek de relatie echter niet goed te werken. Op 18 februari 2022 sprak uw man van een echtscheiding en hij vroeg dat ook aan zijn ouders. Zijn ouders vroegen twee weken bedenktijd en tijdje van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal wachtte u nog op de beslissing.

Ter ondersteuning van uw relaas legde u de volgende documenten voor: uw paspoort, uw identiteitskaart en uw huwelijksakte. Na uw persoonlijk onderhoud liet u op 16 maart 2022 via uw advocaat een opmerking toekomen in kader van het opvragen van de nota's van dit onderhoud.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken dient te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Uit uw verklaringen en uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u nooit geregistreerd bent bij UNRWA en dat u nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA. Bijgevolg moet uw verzoek om internationale bescherming onderzocht worden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals begrepen in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt, en wel omwille van de volgende redenen:

Ten eerste moet de aandacht gevestigd worden op de karakterschets van uw vader. U beschreef uw vader als een streng man die moest overtuigd worden om zijn dochter met iemand in het buitenland te laten trouwen (zie verslag persoonlijk onderhoud CGVS dd. 25/02/2022 [CGVS], p. 8) Ook doorheen uw verdere verklaringen komt naar voor dat uw vader opvallend streng zou zijn. Zo zou hij erop staan dat de gezinshereniging zo snel mogelijk na de registratie van het huwelijk gebeurt. Langer dan zes maanden zou hij niet aanvaarden. Dan is een scheiding verkieselijk (zie CGVS, p. 11, 17-18).

Volgens uw verklaringen zou uw vader anders denken en redeneren dan de rest van de familie. Doorheen uw relaas komt immers naar voor dat de ruimere familie aan uw kant staat, tegenover uw vader. Zo hebben uw moeder en haar broers samen met de broers van uw vader hem overtuigd om u te laten trouwen (zie CGVS, p. 8). Ook vond de familie van uw moeder en de familie van uw man, nadat de aanvraag van een gezinshereniging was afgewezen, dat het beter was om te wachten dan te scheiden (zie CGVS, p. 16). U zou uw ooms langs vaders kant niet op de hoogte hebben gebracht van de afwijzing van de gezinshereniging (zie CGVS, p. 17). Hun standpunt daarover weten we dus niet, maar u stelt over hen dat zij ook weliswaar streng zijn maar iets vrijer dan uw vader (zie CGVS, p. 17). Daarom zou u ook met hen zijn gaan praten om via hen uw vader te overtuigen u te laten trouwen (zie CGVS, p. 17). Overigens zou uw moeder samen met haar broers en zussen uw vertrek uit Gaza hebben geregeld, buiten uw vader om (zie CGVS, p. 11).

Samengevat kan men op basis van uw verklaringen het volgende zeggen: dat u op uw moeder, uw ooms langs moeders kant en uw ooms langs vaders kant kon rekenen om uw vader overtuigen u te laten trouwen; dat de familie van uw moeder en de familie van uw man het niet eens waren met uw vader wat betreft zijn standpunt dat een scheiding beter is dan langer dan een half jaar wachten op een gezinshereniging; en dat u op uw moeder en haar broers en zussen kon rekenen om u te helpen Gaza te verlaten om uw man te vervoegen, tegen de wil van uw vader.

Al het bovenstaande in acht genomen moet men enkele bedenkingen maken. Zo is het een opmerkelijk gegeven dat uw vader in zijn opvattingen zo fel zou verschillen van de rest van de ruime familie, terwijl ze toch allemaal in een vergelijkbare familiale en socio-culturele context zijn grootgebracht. Uiteraard is dat an sich niet onmogelijk, maar in het licht van wat verder in deze beslissing volgt moet het wel worden aangestipt. Verder is het bevreemdend hoe u verklaart dat een meisje uit Gaza snel na de registratie moet trouwen (zie CGVS, p. 11) en dat het traditie is dat er niet meer dan twee of drie maanden verlopen tussen huwelijk en samenwonen. Als het langer duurt dan zou scheiding op zijn plaats zijn (zie CGVS, p. 16). U presenteert dit als een belangrijke maatschappelijke norm, maar men kan bezwaarlijk van een aannemelijke maatschappelijke norm spreken als er in uw relaas maar één persoon is die die aanhangt, namelijk uw vader. De belangrijkste bedenking die echter moet worden gemaakt is de volgende: het is niet aannemelijk dat u bij voorbaat zou stellen dat het onmogelijk is uw vader te overtuigen van te wachten tot een gezinshereniging mogelijk is. Gevraagd of dit werd geprobeerd via uw ooms langs moeders kant of vaders kant, antwoordt u negatief. Uw vader zou nooit akkoord gaan en ze durfden hem daarover niet aan te spreken (zie CGVS, p. 17-18). Dat het zelfs niet de moeite waard zou zijn om nog maar te proberen, al het bovenstaande in acht genomen, kan niet overtuigen. De familie van uw moeder en de familie van uw echtgenoot stonden immers aan uw kant en zelfs de familie van uw vader had u voordien al geholpen. Dan kan niet zonder meer worden gesteld dat familiale interventie bij voorbaat een verloren zaak is. Het feit dat u dat bij voorbaat als een verloren zaak presenteert ondergraaft de geloofwaardigheid van uw relaas.

Aansluitend kan de redenering van uw ooms en tantes langs moeders kant in uw relaas niet overtuigen. U stelt dat zij beseften dat uw vader nooit akkoord zou gaan om het huwelijk van zijn dochter nog verder uit te stellen. Ze durfden hem er dan ook niet over aanspreken (zie CGVS, p. 17-18). Het is echter bizar dat ze enerzijds dat gesprek niet zouden durven aangaan met uw vader, maar anderzijds wel het alternatief aandurfden: u, een alleenstaande jonge vrouw, helpen om tegen de wil van haar vader Gaza te verlaten en een deels illegale reis naar Europa te wagen. Daarover zegt u dat niemand van jullie wist dat de reis zo moeilijk zou zijn (zie CGVS, p. 17-18). Dat kan echter hoegenaamd niet overtuigen. Binnen de context van uw relaas wisten jullie dat de gezinshereniging was afgewezen. Daaruit volgt per definitie

dat uw reis deels illegaal zou moeten verlopen en het is algemeen geweten dat zo'n reis moeilijk en soms zelfs gevaarlijk kan zijn.

Ten tweede is er een klein maar betekenisvol problematisch element in uw reisverhaal. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u initieel dat u na uw vertrek uit Gaza zo'n zes dagen bij uw schoonbroer in Cairo verbleef. (zie verklaring DVZ dd. 16/08/2021, vraag 32). Uit de stempels in uw paspoort blijkt dat u in Egypte aankwam op 05 november 2020 en het land weer verliet op 10 november 2020 (zie het voorgelegde paspoort, toegevoegd aan het administratief dossier), dus zes dagen in het totaal. Daaruit volgt dat u de volledige duur van uw verblijf bij uw schoonbroer zou hebben verbleven. Wanneer tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS echter werd gevraagd waar u verbleef tijdens uw periode in Egypte, antwoordde u 'in een hotel' (zie CGVS, p. 4). Na confrontatie met uw verklaringen bij DVZ paste u uw verklaringen aan door te stellen dat u in Cairo twee dagen bij een achternicht van uw vader logeerde, maar dat u het nadien te onveilig vond en dus een hotel zocht voor de resterende dagen (zie CGVS, p. 4-5). Deze variërende verklaringen zijn op zich al opmerkelijk. Bij DVZ sprak u van een schoonbroer, hetgeen bij het CGVS een achternicht van uw vader werd. Bovendien is het bevreemdend dat u bij DVZ het verblijf in het hotel zou vergeten en bij het CGVS het verblijf bij een verwant zou vergeten. Volgens uw verklaringen ging u immers van de verwant naar het hotel omdat u vreesde voor uw veiligheid (zie CGVS, p. 5, 11, 15). Dat maakt dit toch een voldoende significant deel van uw relaas om te kunnen verwachten dat u het steeds spontaan correct zou weergeven. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS werd u gevraagd waarom u naar een verwant van uw vader ging. Dat is immers opvallend omdat u wist dat uw vader zeer boos zou zijn vanwege uw vlucht en u wist ook dat uw vader de dag van uw vertrek zou weten dat u was gevlucht want uw moeder was van plan het hem te zeggen (zie CGVS, p. 13). Dan lijkt een verwant van uw vader geen goede logeerplaats. U antwoordde dat u toch naar de verwant van uw vader ging omdat u niemand anders kende in Cairo (zie CGVS, p. 15). Dat kan echter niet overtuigen. Binnen de context van uw relaas is het toch evident dat een hotel een betere keuze is dan de verwant van uw vader. Afgaande op uw verklaringen was het voor u overigens geen probleem om in Cairo een hotel te zoeken en daar te verblijven, want dat is precies wat u na twee dagen zou hebben gedaan: zelf een hotel zoeken via google (zie CGVS, p. 15). De naam van dit hotel kan u zich echter niet herinneren, wat uw geloofwaardigheid hierover niet helpt, het volgende in acht genomen.

Het geheel van bovenstaande bevindingen doet vermoeden dat u bij DVZ de waarheid sprak over uw verblijf bij een verwant in Cairo, maar dat u dat deel van uw relaas bij het CGVS aanpaste omdat het moeilijk verenigbaar was met uw vrees voor uw vader. In elk geval zijn uw verklaringen over uw verblijf in Cairo niet geloofwaardig. Het betreft hier een element dat van belang is voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van uw ruimere vluchtrelaas, gezien uw verklaringen over logeren bij een verwant van uw vader ondanks het feit dat u grotendeels omwille van uw vader uit Gaza vertrok.

Ten derde is er de vraag of u al dan niet samen met uw broer T. (...) Gaza verliet. Tijdens uw persoonlijk onderhoud beschreef u de procedure om Gaza te kunnen verlaten: je schrijft je in en wacht dan op de toestemming om de grens over te steken (zie CGVS, p. 13-14). Uw naam werd inderdaad op een lijst gevonden van mensen die toestemming kregen Gaza te verlaten. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS werd u geconfronteerd met deze lijst (zie bijlage A, toegevoegd aan het administratief dossier). De lijst bevat uw naam met uw nationaal nummer (H. A. al-R. F. K. (...), vergelijk met de voorgelegde identiteitskaart), maar ook de naam van uw broer (T. A. al-R. F. K. (...), vergelijk met verklaring DVZ dd. 13/08/2021, vraag 17). Het document bevatte in het Arabisch de notitie 'nr. 2020/4', hetgeen de protection officer foutief interpreteerde als een indicatie van de datum, dus april 2020. Daarom werd u tijdens uw persoonlijk onderhoud geconfronteerd met een poging tot vertrek uit Gaza in april 2020, hetgeen u terecht ontkende (zie CGVS, p. 14-15). Uit de 'eigenschappen' van het pdf-document kan worden afgeleid dat de lijst werd gecreëerd op 2 november 2020, wat inderdaad correspondeert met uw vertrek uit Gaza op 5 november 2020. Dan blijft echter het andere punt van de confrontatie: het feit dat uw broer klaarblijkelijk samen met u een aanvraag had ingediend om Gaza te verlaten en samen met u toestemming kreeg om de grens over te steken. Nochtans verklaarde u dat geen van uw broers buiten Gaza verblijft of probeerde Gaza te verlaten (zie CGVS, p. 6-7) en u verklaarde eveneens dat niemand van uw broers of zussen wist dat u Gaza ging verlaten (zie CGVS, p. 14). In de context van uw verhaal zou dat logisch zijn omdat uw vertrek ten allen koste voor uw vader moest worden geheim gehouden. Deze lijst spreekt dat echter tegen. Dit toont aan dat u niet de waarheid sprak over de omstandigheden van uw vertrek uit Gaza, hetgeen problematisch is voor de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Een laatste punt dat moet besproken worden is de verhouding tussen uw vader en uw schoonfamilie. Als men uw relaas volgt zou uw schoonfamilie hebben meegewerkt aan uw vertrek uit Gaza tegen de wil van

uw vader. Het spreekt voor zich dat dit, binnen de socio-culturele context van Gaza, tot een zware vete zou kunnen leiden. In uw verklaringen bent u er duidelijk over dat uw schoonfamilie zich ervan bewust is dat u hier bent tegen de wil van uw vader (zie CGVS, p. 10, 19). Dan rijst uiteraard de vraag hoe de situatie momenteel is tussen uw vader en de familie van uw man. U werd gevraagd of uw vader wist wie u hielp Gaza te verlaten. Daarop antwoordde u dat u dat niet wist en dat u uw moeder zoiets niet vroeg (zie CGVS, p. 18). Het is vreemd dat u hier niet duidelijk op kan antwoorden. Het betreft toch een belangrijk deel van uw vluchtrelaas dat een groot effect zou kunnen hebben op jullie families in Gaza. Dan kan het niet overtuigen dat u dat niet aan uw moeder zou vragen of er niet met uw man over zou praten. Vervolgens werd u specifiek gevraagd of uw vlucht effect had op de band van uw vader met uw schoonfamilie, waarop u antwoordde dat de band sowieso formeel was en nu geblokkeerd is vanwege de kwestie van de echtscheiding (zie CGVS, p. 18). De protection officer stelde vervolgens dat het logisch zou zijn moest uw vader zeer boos zijn op uw schoonfamilie vanwege uw vlucht, hetgeen u beaamde (zie CGVS, p. 18-19). Vervolgens gevraagd of dat effect had op hun band, begint u opnieuw over de scheiding. U werd opnieuw specifiek gevraagd of uw vlucht effect had op de band tussen uw vader en uw schoonfamilie, waarop u antwoordde dat u dacht van niet en dat u niet dacht dat uw vader iets tegen uw schoonfamilie deed naar aanleiding van uw vertrek (zie CGVS, p. 19). Opnieuw is het bevreemdend dat u zo vaag bent hierover. Binnen de context van uw relaas zou uw vlucht immers serieuze gevolgen kunnen op jullie families in Gaza. Uw vaagheid ondergraaft de geloofwaardigheid van uw relaas.

Aansluitend valt het gedrag van uw schoonfamilie ook moeilijk te rijmen met uw relaas. Indien men uw verklaringen volgt kwam u in België uw man vervoegen tegen de wil van uw vader, wat binnen de socio-culturele context van Gaza voor uw vader een zeer beschamende kwestie zou zijn. Binnen die context lijkt het logisch dat uw schoonfamilie dit niet aan de grote klok zou hangen om verdere problemen te voorkomen. Op de facebookpagina van de familie al-F. (...) werden echter in het openbaar gelukwensen gepost omwille van uw komst naar België om te trouwen (zie bijlage B, toegevoegd aan het administratief dossier). Dit suggereert dat er in werkelijkheid geen enkele controversie hangt rond uw komst naar België, wat niet te rijmen valt met uw relaas. Hiermee geconfronteerd stelt u dat ze blij waren met uw aankomst, vandaar het bericht (zie CGVS, p. 19). Dit verandert echter niets aan bovenstaande vaststelling.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen in acht genomen moet het CGVS concluderen dat uw relaas aangaande uw vlucht uit Gaza tegen de wil van uw vader niet kan overtuigen.

Het element van de mogelijke scheiding dient hier kort te worden besproken. Ten eerste mocht het CGVS geen bijkomende informatie van u ontvangen over de huidige stand van zaken met betrekking tot uw scheiding. Het stond immers nog niet helemaal vast dat er een scheiding zou komen (zie CGVS, p. 12). U zou het CGVS nochtans op de hoogte houden in geval van nieuwe ontwikkelingen en u daar werd u op het einde van het persoonlijk onderhoud ook aan herinnerd (zie CGVS, p. 12, 19). De scheiding is dus geen vaststaand feit.

Hoe dan ook kan een eventuele scheiding niets wezenlijks bijdragen aan uw vluchtmotieven. Binnen de context van uw vluchtrelaas was uw scheiding een groot probleem omdat u uw man in België vervoegde tegen de wil van uw vader (zie CGVS, p. 12), wat maakte dat u na een scheiding moeilijk zou kunnen terugvallen op uw familie. Zoals hierboven aangetoond is uw vluchtrelaas echter niet geloofwaardig. Hieruit volgt dat het niet aannemelijk is dat uw scheiding een probleem zou vormen in geval een eventuele terugkeer naar Gaza.

Uit bovenstaande observaties blijkt dat u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk hebt gemaakt en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd. De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin omkeren. Ze ondersteunen immers uw identiteit, uw reisweg en uw huwelijk. Dit zijn elementen die het CGVS niet in twijfel trekt. De opmerking die u via uw advocaat liet toekomen voegt niets toe aan uw motieven en vermag geen ander licht te werpen op de appreciatie van het CGVS.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Het Commissariaat-generaal is er zich voorts van bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische

autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een grote impact heeft op de humanitaire omstandigheden in de Gaza. Uit de COI Focus: Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures van 30 november 2021 blijkt echter dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat de Gazastrook ook een rijke(re) klasse kent die grote sommen investeert, met name in de immobiëlssector, en een (kleiner wordende) middenklasse. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Gazanen die over financiële middelen beschikken het hoofd kunnen bieden aan dagelijkse problemen zoals elektriciteitstekorten. Bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, schrijven hun kinderen in in particuliere scholen, kunnen genieten van vrijetijdsactiviteiten in trendy buurten van Gaza (hotels en restaurants, toeristenbungalows, winkelcentra en supermarkten, fitnesscentra, ...) en zijn, in geval van vertrek uit het land, in staat om via gespecialiseerde reisbureaus een meer comfortabele reis naar Egypte te financieren. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gizaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas, met name het tekort aan brandstof en elektriciteit in de Gazastrook, kan opvangen. Het Commissariaat-generaal erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Het CGVS betwist verder niet dat de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 een negatieve impact heeft gehad op de algemene socio-economische situatie in de Gazastrook (zie OCHA, Response to the escalation in the oPt | Situation Report No. 10 (september 2021), beschikbaar op <https://www.ochaopt.org/content/response-escalation-opt-situation-report-no-10-september-2021>).

Het CGVS benadrukt evenwel dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. Evenmin kan gesteld worden dat iedere burger woonachtig in de Gazastrook persoonlijk getroffen wordt door de gevolgen van de escalatie van het geweld tussen 10 en 21 mei 2021. U kunt dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in uw land van gewoonlijk verblijf, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS wijst er in dit verband op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de naoorlogse situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. v. Verenigd Koninkrijk). Socio-economische overwegingen, zoals huisvestings- en tewerkstellingsperspectieven, zijn bijgevolg slechts relevant in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. Er moet derhalve sprake zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. v. Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). U dient derhalve aan te tonen dat uw levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat dit niet het geval is.

Een eerste belangrijk punt is dat uw ouders een eigen huis bezitten, zodat onderdak niet afhangt van hun capaciteit om de huur te betalen (zie CGVS, p. 5). Het huis bestaat uit een grote woonruimte, drie slaapkamers, twee badkamers en een keuken (zie CGVS, p. 5, 6). Daar woonden uw ouders, uzelf en vijf broers en zussen (zie CGVS, p. 5). Uw broer N. (...) trouwde recent en zijn vrouw trok bij uw ouders in. Daarvoor werd het huis verbouwd zodat er nu een badkamer en een keuken extra zijn voor uw broer (zie CGVS, p. 5-6). Tijdens de bombardementen van 2021 leed het huis slechts lichte schade, zoals kapotte ramen (zie CGVS, p. 6). Uit het bovenstaande blijkt duidelijk dat u over onderdak kan beschikken in geval een terugkeer naar Gaza.

Qua inkomen heeft uw familie het sinds 2019 moeilijker. Uw vader richtte met enkele ex-collega's een bedrijfje op maar sinds 2019 zit het bedrijf zonder werk en ging het failliet (zie CGVS, p. 6). U kan niet zeggen van wat uw familie leeft sinds uw vertrek (zie CGVS, p. 6). Wel hoorde u dat uw broer N. (...) werkt in een accessoire-winkel (zie CGVS, p. 6). Het mag duidelijk zijn dat uw familie het niet breed heeft, maar met het inkomen van uw broer en gegarandeerd onderdak kan men niet spreken van extreme armoede.

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete

elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar de Gazastrook, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in zijn land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 14 februari 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoire_palestinien_-_gaza_situation_securitaire_20220214.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid van de Gazanen teruggeschoefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël getroffen hebben om de Covid-19-pandemie te bestrijden zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021, relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

Tijdens de verslagperiode was de veiligheidssituatie in de Gazastrook betrekkelijk rustig. Van half augustus tot half september 2021 werd een hervatting van de vijandelijkheden van lage intensiteit waargenomen: er werd een raket afgevuurd, het lanceren van brandballonnen werd hervat en demonstraties bij de grensafscheiding werden gevolgd door geweld. Op 21 augustus raakten ongeveer 40 Palestijnse demonstranten gewond. Medio september werden in het kader van de ontsnapping van Palestijnse gedetineerden uit een Israëlische gevangenis meerdere raketten afgevuurd richting Zuid-Israël. Niemand raakte gewond bij het vergeldingsbombardement op Hamasdoelen.

Er komen nog steeds regelmatig incidenten voor in de bufferzone. De Israëlische troepen beantwoorden pogingen om de bufferzone te naderen of over te steken met geweld. Dit geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook in mei 2021 een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij hoofdzakelijk burgerslachtoffers langs Palestijnse zijde gevallen zijn, is er actueel geen sprake van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de Gazastrook in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Gaza een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U vermeldde dat er tijdens de bombardementen van 2019 bommen vielen in de omgeving van uw familiehuis in de wijk Miraj, wat leidde tot kapotte ramen in uw huis. U kan niet precies zeggen wat het doelwit was, maar u stelt dat in Miraj veel landbouwgronden zijn en dat daar bommen vielen. Een boerderij zou zijn gebombardeerd. U suggereert dat de bommen misschien waren bedoeld om een tunnel te vernietigen, maar dat is slechts een veronderstelling (zie CGVS, p. 6).

Uit uw verklaringen kan men niet concluderen dat de omgeving van uw familiehuis maakt dat er voor u een structureel verhoogde bedreiging vanwege willekeurig geweld geldt in Gaza.

In verband met de vraag of het op dit ogenblik mogelijk is, terug te keren naar de Gazastrook via de grensovergang van Rafah of via enig ander toegangspunt, meent het Commissariaat-generaal dat deze vraag niet relevant is voor de beoordeling van uw nood aan internationale bescherming. Uit uw administratieve dossier blijkt namelijk dat u geen bijstand van het UNWRA genoot, dat uw verzoek om internationale bescherming aldus moet worden onderzocht in het licht van artikel 1A van het Verdrag van Genève, en niet in het licht van artikel 1D, en dat u dus moet aantonen dat er, wat u betreft, een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Net zoals een verzoeker ten aanzien van zijn land van nationaliteit een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade moet aantonen, moet een staatloze verzoeker, om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, aannemelijk maken dat er in zijn hoofde een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat en dat hij om de redenen bedoeld in de voormelde wetsbepalingen niet kan terugkeren naar zijn land van gewoonlijk verblijf. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook of de problemen die een terugkeer beletten moeten het vereiste persoonlijke, opzettelijk en ernstige karakter vertonen opdat er sprake kan zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Dit is hier niet het geval. De opening vloeit voort uit regionale politieke problemen en hangt af van diverse factoren, inclusief en in ruime mate van de manier waarop de Palestijnen zelf de Gazastrook beheren. Deze moeilijkheden houden geen verband met uw persoonlijke eigenschappen. Bovendien meent het Commissariaat-generaal dat het gegeven dat men door de (eventuele en tijdelijke) sluiting van de grensovergang te Rafah moet wachten om terug te keren niet dermate ernstig is dat het als vervolging of ernstige schade in de zin van de wet kan worden bestempeld. Bijgevolg meent het Commissariaat-generaal dat, indien dat de grensovergang op dit ogenblik gesloten zou zijn, dit loutere gegeven geen vrees voor vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/3 en 48/4 van de wet aan toont. Het CGVS meent dat de vraag of u al dan niet kan terugkeren alleen relevant is op het ogenblik dat van eventuele beslissing tot terugleiding of verwijdering van het grondgebied, wat echter tot de bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken behoort.

Bovendien stelt het Commissariaat-generaal op basis van de beschikbare informatie (zie de COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/coif_territoire_palestinien_gaza_retour_dans_la_bande_de_gaza_20200903.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>), vast dat het op dit ogenblik mogelijk is om naar de Gazastrook terug te keren. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

In de mate dat bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade onderzocht moet worden of u door onveilige gebieden zou moeten reizen om uw "veilig" gebied te bereiken ((EHRM, 11 januari 2007, nr. 1948/04, Salah Sheekh tegen Nederland, en RvS 18 juli 2011, nr. 214.686).) wijst het CGVS er op dat men zich, om toegang te krijgen tot de Gazastrook, naar het noorden van Egypte dient te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinaï, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, zonder verdere formaliteiten, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie.

In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, die in 2014 trouw gezworen heeft aan de Islamitische Staat, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

Vanaf februari 2018 hebben de Egyptische autoriteiten een omvangrijke antiterroristische operatie uitgevoerd, bekend als "Operatie Sinai 2018", die tot op heden nog niet officieel is afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden gevisieerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinai verschoven Bir el-Abed, gelegen in het westen van de provincie. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinai tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren.

De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang bij Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Het werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met Covid-19, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48u een lockdown opgelegd. Deze werd nadien met 5 dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan.

Dient verder opgemerkt te worden dat verschillende landen nationale lockdowns afgekondigd hebben en hun grenzen tijdelijk gesloten hebben in een poging om de verspreiding van virus te stoppen. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten teneinde de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan liggen in lijn met de maatregelen die wereldwijd getroffen worden ter indamming van de corona pandemie. Het betreffen aldus specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en bijgevolg van tijdelijk van aard zijn. Er kan dan ook niet gesteld worden dat de grensovergang te Rafah definitief gesloten is, en een terugkeer naar de Gazastrook onmogelijk blijft. U brengt ook geen enkel bewijs aan dat u op dit moment een voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie.

Voor zover nodig, dient nog benadrukt te worden dat de COVID-19 virus pandemie niet afkomstig is van een van de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, noch door een van hen wordt veroorzaakt, zodat een van de essentiële criteria voor het verlenen van internationale bescherming, namelijk de identificatie van een actor die aan de oorsprong ligt van de inbreuk en waartegen bescherming is vereist, ontbreekt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die

de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgelijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in uw hoofde een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet bestaat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoekster de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 48 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"1. De verzoekende partij betwist het besluit van de verwerende partij in de bestreden beslissing. Er wordt namelijk gesteld dat uit het geheel van vaststellingen zou blijken dat in hoofde van de verzoekende partij er geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden vastgesteld.

De verzoekende partij bepleit echter dat dit besluit niet berust op een zorgvuldig onderzoek door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

2. De verzoekende partij wijst er vooreerst op dat de beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis.

Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoekende partij afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast.

Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: "(...)"

3. Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van oordeel is dat de verzoekende partij niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch van het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Door de verzoekende partij wordt dit oordeel betwist.

Door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt in de bestreden beslissing ten onrechte gesteld dat verzoekster niet zou hebben overtuigd dat zij tegen de wil van haar vader Gaza heeft verlaten om zich te voegen bij haar man in België.

4. In de bestreden beslissing worden verschillende bedenkingen geformuleerd door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in verband met de positie van haar vader binnen hun familie.

Er wordt onder meer geoordeeld als volgt: "(...)".

In deze beoordeling miskent het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het belang van de positie van de vader van verzoekster binnen het gezin (en de familie). De vader van verzoeker is een autoritair figuur, zoals verzoekster heeft toegelicht. Zijn wil heeft een verregaande impact op zowel verzoekster als haar familie. Het gegeven dat de (schoon)familie van verzoekster zelfs niet geprobeerd heeft om de vader van verzoekster op andere gedachten te brengen, illustreert zijn autoritair karakter.

Vervolgens stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen als volgt: "(...)".

Verzoekster benadrukt echter andermaal het autoritair karakter van haar vader. Haar familie is hiermee bekend. Zij hielpen verzoekster dan ook, weze het op de enige manier die zij mogelijk achten: met name door haar te helpen om een afreis te maken naar Europa. Hierdoor zou zij de confrontatie met haar vader (een "verloren strijd") niet moeten aangaan. Zij boden daarom hulp op die manier dat zij dit konden doen, zonder dat de vader van verzoekster dit te weten zou komen.

Verzoekster is het daarom oneens met de door de Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gemaakte beoordeling.

5. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing opnieuw een beoordeling gemaakt waarbij onvoldoende rekening wordt gehouden met de hulp (steun) die zij binnen haar familie kreeg.

In de bestreden beslissing wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aangehaald als volgt: "(...)".

Het staat buiten betwisting dat verzoekster slechts kortstondig in Egypte verbleef. Uit de stempels in haar paspoort kan worden opgemaakt dat zij in Egypte aankwam op 5 november 2020 en vervolgens het land weer verliet op 10 november 2020. Zij verbleef derhalve slechts zes dagen in Egypte.

Verzoekster had tijdens haar persoonlijk onderhoud reeds toegelicht dat zij hulp verkreeg van haar familie. Zij vluchtte naar Egypte toe en vond onderdak bij de achternicht van haar vader. Dit betrof derhalve een verre familiale band, alwaar zij bovendien slechts kortstondig verbleef omdat zij het "gevoel" had er niet veilig te zijn. Verzoekster gaf tijdens haar persoonlijk onderhoud op directe wijze aan waar zij verbleef in Egypte en bij wie.

Over het verblijf bij de achternicht van haar vader stelde ze als volgt (verslag persoonlijk onderhoud, pagina 5 en 16):

(...)

De band tussen haar achternicht en haar vader betrof een verre familiale band, getuige hiervan het feit dat verzoekster zelfs niet heel precies kon zeggen tijdens haar persoonlijk onderhoud wat nu de precieze familiale band was tussen haar achternicht en haar vader (verslag persoonlijk onderhoud, pagina 5):

(...)

Verzoekster verbleef bovendien slechts kortstondig bij haar. Het is niet ongebruikelijk dat (verre) familie elkaar helpt voor het verlenen van onderdak. Verzoekster ging echter als snel op zoek naar een hotel (waartoe zij nog niet in de mogelijkheid was voordien).

Zij verbleef nog slechts enkele dagen in Egypte om vervolgens het land definitief te verlaten. Zij beperkte derhalve het risico zoveel als mogelijk.

6. In een volgend punt verwijst het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen naar de lijsten omtrent het vertrek van verzoekster en haar broer T. (...) uit Gaza. Er werden haar vragen gesteld over haar eigen verkregen toestemming en vertrek uit Gaza, evenals dat van haar broer T. (...).

Er werd gesteld tijdens het persoonlijk onderhoud dat beide de toestemming hadden verkregen om in april 2020 Gaza reeds te verlaten. Dit bleek, zoals toegegeven in de bestreden beslissing, een foutieve interpretatie te zijn van de ontvangen lijsten door de protection officer. Verzoekster ontkende dit dan ook

tijdens haar persoonlijk onderhoud. Verzoekster vertelde dus de waarheid, zoals in de bestreden beslissing wordt toegegeven, ondanks het feit dat verzoekster bijzonder zwaar onder druk werd gezet door de protection officer. Door de protection officer werd zelfs gesteld als volgt (verslag persoonlijk onderhoud, pagina 14):

(...)

Vervolgens wordt benadrukt in de bestreden beslissing dat de broer van verzoekster eveneens Gaza zou willen verlaten en hiertoe een aanvraag had ingediend, op dezelfde dag als verzoekster. Verzoekster gaf evenwel aan dat, los van haar situatie, ook haar broer T. (...) Gaza wou verlaten. Er is dan ook geen verband tussen beide. Buiten die lijst, waarop enkel blijkt dat de aanvraag op dezelfde dag zou zijn gebeurd, is er geen verband.

Verzoekster betwist dan ook de beoordeling in de bestreden beslissing: "(...)".

7. Een laatste punt van kritiek richt zich op de verhouding tussen de familie van haar vader en dat van haar schoonfamilie.

In de bestreden beslissing wordt dit verwoord als volgt: "(...)".

Verzoekster benadrukt dat de band tussen haar vader en haar schoonfamilie steeds koel (of "formeel") is geweest. Het kwam niet tot een openlijke vete, met verregaande gevolgen, hetgeen evenwel niet betekent dat beide families niet op gespannen voet met elkaar kunnen staan (onder meer doordat op sociale media geen geheim werd gemaakt van het vertrek van verzoekster naar België toe). Verzoekster bevindt zich momenteel niet in Gaza. De situatie kan dan ook aanzienlijk veranderen, indien verzoekster zou terugkeren. Zij zou hierdoor de spil kunnen vormen van een confrontatie tussen beide families.

8. In het geval zou worden geoordeeld dat verzoeker niet in aanmerking zou komen voor de toekenning van de vluchtelingenstatus, dient op het volgende te worden gewezen.

De ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet heeft betrekking op "situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt; specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32).

Voormeld artikel stemt in wezen overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) hierover (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28). Het EHRM hanteert een aantal algemene principes over de toepassing van artikel 3 van het EVRM in asielzaken (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, §§ 79-81). Zo stelt het Hof dat de gevreesde feiten ernstig en zwaarwichtig moeten zijn. Er moet een minimumniveau van ernst worden bereikt om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen. De beoordeling hiervan is relatief en hangt af van de omstandigheden van de zaak (EHRM 23 maart 2016, nr. 43611/11, F.G. e.a. v. Zweden, §§ 111-112).

Gezien het absolute karakter ervan, is artikel 3 van het EVRM niet alleen van toepassing wanneer het gevaar uitgaat van nationale autoriteiten maar ook wanneer het uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot de nationale autoriteiten (EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, H.L.R. v Frankrijk, §§ 43-44). Ook in dit laatste geval moet het risico reëel zijn en moet er worden aangetoond dat de nationale autoriteiten niet in staat zijn om het risico te voorkomen door passende bescherming te bieden (EHRM 26 augustus 2016, nr. 59166/12, J.K. e.a. v. Zweden, § 80).

In het kader van artikel 3 van het EVRM, moeten de voorzienbare gevolgen van verwijdering van een persoon naar het land van bestemming worden onderzocht. Hier worden de persoonlijke omstandigheden van het betrokken individu in ogenschouw genomen alsmede de algemene omstandigheden en situatie in dat land. De loutere mogelijkheid van slechte behandelingen wegens een instabiele situatie in een land leidt op zich niet tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM. Verder heeft het Hof ook geoordeeld dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 28 februari 2008, nr. 13229/03, Saadi v. Italië, §§ 130-131).

De beoordeling of er sprake is van een reëel risico moet gebeuren op basis van alle relevante factoren die het risico op mishandeling kunnen verhogen. Waar individuele factoren afzonderlijk bekeken niet leiden tot het vaststellen van een reëel risico, kunnen deze individuele factoren wanneer ze cumulatief worden beoordeeld en overwogen in het licht van een situatie van algemeen geweld aanleiding geven tot het vaststellen van een reëel risico (EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, NA v. Verenigd Koninkrijk, par. 130). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties waarmee een asielzoeker bij terugkeer kan worden geconfronteerd in welbepaalde omstandigheden kunnen oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Wanneer precarie leefomstandigheden het gevolg zijn van gedragingen van actoren, zoals handelen of nalatigheid vanwege overheidsactoren of nietoverheidsactoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM evenwel enkel worden

aangenomen wanneer er een zeker niveau van hardheid wordt bereikt, met name wanneer een reëel risico bestaat dat het betrokken individu bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283).

De verzoekende partij wijst erop dat een onderzoek naar de nood aan internationale bescherming een beoordeling impliceert van een toekomstig risico, of het nu vervolging of ernstige schade betreft. De beoordeling van het toekomstig risico moet verder niet noodzakelijk alleen gebaseerd zijn op de persoonlijke ervaringen van een verzoeker. Wat bijvoorbeeld zijn familieleden is overkomen, is evengoed een aanwijzing van het bestaan van een reëel risico (zie naar analogie UNHCR Handbook on procedures and criteria for determining refugee status and guidelines on international protection, februari 2019, par. 43).

De verzoekende partij benadrukt dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoeker rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch- Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Harnas - door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering - en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Harnas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten.

Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en de energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de betrokken actoren in de regio (Harnas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mogen hierbij niet uit het oog worden verloren.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn.

Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) wordt veroorzaakt door het Israëlisch-Palestijns conflict wordt niet betwist.

De jarenlange blokkade door Israël, "Operatie Beschermde Rand" in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten hebben een enorme impact hebben (gehad) op de humanitaire omstandigheden in de Gazastrook.

Verzoekster haalt verder aan dat de Covid-pandemie alsook de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 en recentelijk in 2022 (stuk 3 en 4) wederom een negatieve impact hebben gehad op de algemene socio-economische situatie aldaar.

Verzoekster benadrukt hiertoe dat zij in conflict leeft met haar vader. De familie van verzoekster kreeg het bovendien steeds moeilijker om te overleven sinds 2019. In de bestreden beslissing wordt toegegeven dat de familie van verzoekster het "niet breed" heeft.

Zij kan niet op hulp rekenen van haar familie en evenmin op haar schoonfamilie door te echtscheiding.

Verzoekster meent weldegelijk te hebben aangetoond dat haar levensomstandigheden in de Gazastrook, meer bepaald Khan Younes, precair zijn, en dat zij bij terugkeer in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Het geheel van de individuele omstandigheden van verzoekster in acht genomen, cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in Gaza, wordt in casu afdoende aannemelijk gemaakt dat verzoekster bij terugkeer naar Khan Younes, Gaza, in een toestand van extreme armoede dreigt terecht te komen waardoor zij onmogelijk zal kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften op het vlak van voedsel, hygiëne en huisvesting.

Gelet op de socio-economische situatie zoals hierboven beschreven, blijkt tevens geen vooruitzicht op een verbetering van verzoekers situatie in Gaza binnen een redelijke termijn. Een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet ingeval van terugkeer naar zijn land/regio van herkomst zijnde Khan Younes, kan redelijkerwijze worden aangenomen.

9. Omwille van bovenvermelde redenen, is de verzoekende partij het niet eens met de genomen beslissing door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en dient de bestreden beslissing te worden hervormd.”

2.2. Stukken

Aan het verzoekschrift worden de nieuwsberichten “*UN expert warns Israeli crackdown will fuel more violence, urges international response*” van the Office of the High Commissioner for Human Rights (OHCHR) van 22 april 2022 (stuk 3) en “*Israel killed five times as many Palestinians in 2022 than it killed in the same period in 2021*” van Euro-Med Monitor van 15 april 2022, gepost op Reliefweb op 15 april 2022 (stuk 4) als nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48, 48/2 en 48/5 van de Vreemdelingenwet, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen geschonden acht. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ziet overigens niet in op welke wijze artikel 48 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zou zijn, nu dit artikel slechts in algemene bewoordingen bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Evenmin ziet de Raad in op welke wijze artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet, dat evenzeer slechts in algemene zin bepaalt dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend indien hij voldoet aan de in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van die wet bedoelde voorwaarden, *in casu* geschonden zou zijn.

2.3.1.2. In de mate dat verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. Voorafgaande opmerking

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“*Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. (...).*”

Artikel 1, D van het Verdrag van Genève bepaalt het volgende:

“*Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.*”

Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij nooit geregistreerd werd bij het *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East* (hierna: UNRWA) en dat zij nooit beroep heeft gedaan op de bijstand van UNRWA (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3-4). Zij valt aldus niet onder het toepassingsgebied van artikel 1, D van het Verdrag van Genève. Dit wordt door verzoekster niet betwist.

Bijgevolg dient het thans voorliggende verzoek om internationale bescherming te worden onderzocht in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart de Gazastrook tegen de wil van haar vader te hebben verlaten om zich bij haar man in België te vervoegen. Zij zou zijn getrouwd met J., een Palestijn met een verblijf in België die was teruggekeerd naar Gaza om er een vrouw te zoeken, om op die manier Gaza te kunnen verlaten en meer kans te hebben op verdere studies of werk buiten de Gazastrook. Haar vader zou initieel tegen dit huwelijk zijn geweest, omdat hij niet wilde dat zijn dochter in het buitenland zou verblijven en er de haar aangeleerde normen en waarden zou verwaarlozen. Uiteindelijk zou haar vader zich hebben laten overhalen, op voorwaarde dat zij in het buitenland de islamitische normen zou respecteren en op voorwaarde dat zij binnen de zes maanden door middel van gezinshereniging haar man in België zou kunnen vervoegen. Het huwelijk zou op 20 oktober 2019 zijn afgesloten zonder huwelijksfeest en het huwelijk zou ook nog niet zijn geconsumeerd. Dat zou later gebeuren nadat de gezinshereniging in orde was. Omdat haar echtgenoot zijn werk zou hebben verloren, zou hij er niet in zijn geslaagd om dadelijk een gezinshereniging voor haar te regelen en zou de gezinshereniging nog minstens een jaar duren. Verzoekster zou dit met haar moeder hebben besproken, maar niet met haar vader omdat zij vreesde dat haar vader sowieso een scheiding zou eisen als hij hoorde dat een snelle gezinshereniging van de baan was. Met behulp van haar ooms en tantes langs moederskant zou verzoekster daarom in het geheim haar vertrek uit Gaza hebben geregeld. De ochtend van 4 november 2019 zou haar oom langs moederskant haar bij haar thuis hebben opgehaald en naar de grens met Egypte hebben gebracht waarna zij Gaza verliet. Zij zou via omzwervingen in Egypte, Turkije en Griekenland in België zijn aangekomen. Zij stelt dat de relatie in België niet goed bleek te werken en dat haar man op 18 februari 2022 over een echtscheiding sprak en hiernaar vroeg bij zijn ouders. Zijn ouders zouden twee weken bedenktijd hebben gevraagd, maar ten tijde van het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) zou verzoekster nog gewacht hebben op hun beslissing. Verzoekster stelt bij terugkeer naar de Gazastrook haar vader te vrezen en haalt aan dat zij niet weet wat er juist zou gebeuren, maar dat haar vader haar misschien zou vermoorden. Verder stelt zij dat haar dromen – om in België als advocate te werken of een hogere studie te volgen – zullen ineenstorten indien zij zou terugkeren naar de Gazastrook.

In de bestreden beslissing stelt de adjunct-commissaris vast dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in haar hoofde sprake is van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij komt tot deze vaststelling op basis van de volgende overwegingen:

“Ten eerste moet de aandacht gevestigd worden op de karakterschets van uw vader. U beschreef uw vader als een streng man die moest overtuigd worden om zijn dochter met iemand in het buitenland te laten trouwen (zie verslag persoonlijk onderhoud CGVS dd. 25/02/2022 [CGVS], p. 8) Ook doorheen uw verdere verklaringen komt naar voor dat uw vader opvallend streng zou zijn. Zo zou hij erop staan dat de gezinshereniging zo snel mogelijk na de registratie van het huwelijk gebeurt. Langer dan zes maanden zou hij niet aanvaarden. Dan is een scheiding verkieselijk (zie CGVS, p. 11, 17-18).

Volgens uw verklaringen zou uw vader anders denken en redeneren dan de rest van de familie. Doorheen uw relaas komt immers naar voor dat de ruimere familie aan uw kant staat, tegenover uw vader. Zo hebben uw moeder en haar broers samen met de broers van uw vader hem overtuigd om u te laten trouwen (zie CGVS, p. 8). Ook vond de familie van uw moeder en de familie van uw man, nadat de aanvraag van een gezinshereniging was afgewezen, dat het beter was om te wachten dan te scheiden (zie CGVS, p. 16). U zou uw ooms langs vaders kant niet op de hoogte hebben gebracht van de afwijzing van de gezinshereniging (zie CGVS, p. 17). Hun standpunt daarover weten we dus niet, maar u stelt over hen dat zij ook weliswaar streng zijn maar iets vrijer dan uw vader (zie CGVS, p. 17). Daarom zou u ook met hen zijn gaan praten om via hen uw vader te overtuigen u te laten trouwen (zie CGVS, p. 17). Overigens zou uw moeder samen met haar broers en zussen uw vertrek uit Gaza hebben geregeld, buiten uw vader om (zie CGVS, p. 11).

Samengevat kan men op basis van uw verklaringen het volgende zeggen: dat u op uw moeder, uw ooms langs moeders kant en uw ooms langs vaders kant kon rekenen om uw vader overtuigen u te laten trouwen; dat de familie van uw moeder en de familie van uw man het niet eens waren met uw vader wat betreft zijn standpunt dat een scheiding beter is dan langer dan een half jaar wachten op een gezinshereniging; en dat u op uw moeder en haar broers en zussen kon rekenen om u te helpen Gaza te verlaten om uw man te vervoegen, tegen de wil van uw vader.

Al het bovenstaande in acht genomen moet men enkele bedenkingen maken. Zo is het een opmerkelijk gegeven dat uw vader in zijn opvattingen zo fel zou verschillen van de rest van de ruime familie, terwijl ze toch allemaal in een vergelijkbare familiale en socio-culturele context zijn grootgebracht. Uiteraard is dat an sich niet onmogelijk, maar in het licht van wat verder in deze beslissing volgt moet het wel worden aangestipt. Verder is het bevreemdend hoe u verklaart dat een meisje uit Gaza snel na de registratie moet trouwen (zie CGVS, p. 11) en dat het traditie is dat er niet meer dan twee of drie maanden verlopen tussen huwelijk en samenwonen. Als het langer duurt dan zou scheiding op zijn plaats zijn (zie CGVS, p. 16). U presenteert dit als een belangrijke maatschappelijke norm, maar men kan bezwaarlijk van een aannemelijke maatschappelijke norm spreken als er in uw relaas maar één persoon is die die aanhangt, namelijk uw vader. De belangrijkste bedenking die echter moet worden gemaakt is de volgende: het is niet aannemelijk dat u bij voorbaat zou stellen dat het onmogelijk is uw vader te overtuigen van te wachten tot een gezinshereniging mogelijk is. Gevraagd of dit werd geprobeerd via uw ooms langs moeders kant of vaders kant, antwoordt u negatief. Uw vader zou nooit akkoord gaan en ze durfden hem daarover niet aan te spreken (zie CGVS, p. 17-18). Dat het zelfs niet de moeite waard zou zijn om nog maar te proberen, al het bovenstaande in acht genomen, kan niet overtuigen. De familie van uw moeder en de familie van uw echtgenoot stonden immers aan uw kant en zelfs de familie van uw vader had u voordien al geholpen. Dan kan niet zonder meer worden gesteld dat familiale interventie bij voorbaat een verloren zaak is. Het feit dat u dat bij voorbaat als een verloren zaak presenteert ondergraaft de geloofwaardigheid van uw relaas.

Aansluitend kan de redenering van uw ooms en tantes langs moeders kant in uw relaas niet overtuigen. U stelt dat zij beseften dat uw vader nooit akkoord zou gaan om het huwelijk van zijn dochter nog verder uit te stellen. Ze durfden hem er dan ook niet over aanspreken (zie CGVS, p. 17-18). Het is echter bizar dat ze enerzijds dat gesprek niet zouden durven aangaan met uw vader, maar anderzijds wel het alternatief aandurfden: u, een alleenstaande jonge vrouw, helpen om tegen de wil van haar vader Gaza te verlaten en een deels illegale reis naar Europa te wagen. Daarover zegt u dat niemand van jullie wist dat de reis zo moeilijk zou zijn (zie CGVS, p. 17-18). Dat kan echter hoegenaamd niet overtuigen. Binnen de context van uw relaas wisten jullie dat de gezinshereniging was afgewezen. Daaruit volgt per definitie dat uw reis deels illegaal zou moeten verlopen en het is algemeen geweten dat zo'n reis moeilijk en soms zelfs gevaarlijk kan zijn.

Ten tweede is er een klein maar betekenisvol problematisch element in uw reisverhaal. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde u initieel dat u na uw vertrek uit Gaza zo'n zes dagen bij uw schoonbroer in Cairo verbleef. (zie verklaring DVZ dd. 16/08/2021, vraag 32). Uit de stempels in uw paspoort blijkt dat u in Egypte aankwam op 05 november 2020 en het land weer verliet op 10 november 2020 (zie het voorgelegde paspoort, toegevoegd aan het administratief dossier), dus zes dagen in het totaal. Daaruit volgt dat u de volledige duur van uw verblijf bij uw schoonbroer zou hebben verbleven. Wanneer tijdens uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS echter werd gevraagd waar u verbleef tijdens uw periode in Egypte, antwoordde u 'in een hotel' (zie CGVS, p. 4). Na confrontatie met uw verklaringen bij DVZ paste u uw verklaringen aan door te stellen dat u in Cairo twee dagen bij een achternicht van uw vader logeerde, maar dat u het nadien te onveilig vond en dus een hotel zocht voor de resterende dagen (zie CGVS, p. 4-5). Deze variërende verklaringen zijn op zich al opmerkelijk. Bij DVZ sprak u van een schoonbroer, hetgeen bij het CGVS een achternicht van uw vader werd. Bovendien is het bevreemdend dat u bij DVZ het verblijf in het hotel zou vergeten en bij het CGVS het verblijf bij een verwant zou vergeten. Volgens uw verklaringen ging u immers van de verwant naar het hotel omdat u vreesde voor uw veiligheid (zie CGVS, p. 5, 11, 15). Dat maakt dit toch een voldoende significant deel van uw relaas om te kunnen verwachten dat u het steeds spontaan correct zou weergeven. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS werd u gevraagd waarom u naar een verwant van uw vader ging. Dat is immers opvallend omdat u wist dat uw vader zeer boos zou zijn vanwege uw vlucht en u wist ook dat uw vader de dag van uw vertrek zou weten dat u was gevlucht want uw moeder was van plan het hem te zeggen (zie CGVS, p. 13). Dan lijkt een verwant van uw vader geen goede logeerplaats. U antwoordde dat u toch naar de verwant van uw vader ging omdat u niemand anders kende in Cairo (zie CGVS, p. 15). Dat kan echter niet overtuigen. Binnen de context van uw relaas is het toch evident dat een hotel een betere keuze is dan de verwant van uw vader. Afgaande op uw verklaringen was het voor u overigens geen probleem om in Cairo een hotel te zoeken en daar te verblijven, want dat is precies wat u na twee dagen zou hebben gedaan: zelf een hotel zoeken via google (zie CGVS, p. 15). De naam van dit hotel kan u zich echter niet herinneren, wat uw geloofwaardigheid hierover niet helpt, het volgende in acht genomen.

Het geheel van bovenstaande bevindingen doet vermoeden dat u bij DVZ de waarheid sprak over uw verblijf bij een verwant in Cairo, maar dat u dat deel van uw relaas bij het CGVS aanpaste omdat het moeilijk verenigbaar was met uw vrees voor uw vader. In elk geval zijn uw verklaringen over uw verblijf in Cairo niet geloofwaardig. Het betreft hier een element dat van belang is voor de beoordeling van de

geloofwaardigheid van uw ruimere vluchtrelaas, gezien uw verklaringen over logeren bij een verwant van uw vader ondanks het feit dat u grotendeels omwille van uw vader uit Gaza vertrok.

Ten derde is er de vraag of u al dan niet samen met uw broer T. (...) Gaza verliet. Tijdens uw persoonlijk onderhoud beschreef u de procedure om Gaza te kunnen verlaten: je schrijft je in en wacht dan op de toestemming om de grens over te steken (zie CGVS, p. 13-14). Uw naam werd inderdaad op een lijst gevonden van mensen die toestemming kregen Gaza te verlaten. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS werd u geconfronteerd met deze lijst (zie bijlage A, toegevoegd aan het administratief dossier). De lijst bevat uw naam met uw nationaal nummer (H. A. al-R. F. K. (...), vergelijk met de voorgelegde identiteitskaart), maar ook de naam van uw broer (T. A. al-R. F. K. (...), vergelijk met verklaring DVZ dd. 13/08/2021, vraag 17). Het document bevatte in het Arabisch de notitie 'nr. 2020/4', hetgeen de protection officer foutief interpreteerde als een indicatie van de datum, dus april 2020. Daarom werd u tijdens uw persoonlijk onderhoud geconfronteerd met een poging tot vertrek uit Gaza in april 2020, hetgeen u terecht ontkende (zie CGVS, p. 14-15). Uit de 'eigenschappen' van het pdf-document kan worden afgeleid dat de lijst werd gecreëerd op 2 november 2020, wat inderdaad correspondeert met uw vertrek uit Gaza op 5 november 2020. Dan blijft echter het andere punt van de confrontatie: het feit dat uw broer klaarblijkelijk samen met u een aanvraag had ingediend om Gaza te verlaten en samen met u toestemming kreeg om de grens over te steken. Nochtans verklaarde u dat geen van uw broers buiten Gaza verblijft of probeerde Gaza te verlaten (zie CGVS, p. 6-7) en u verklaarde eveneens dat niemand van uw broers of zussen wist dat u Gaza ging verlaten (zie CGVS, p. 14). In de context van uw verhaal zou dat logisch zijn omdat uw vertrek ten allen koste voor uw vader moest worden geheim gehouden. Deze lijst spreekt dat echter tegen. Dit toont aan dat u niet de waarheid sprak over de omstandigheden van uw vertrek uit Gaza, hetgeen problematisch is voor de geloofwaardigheid van uw vluchtrelaas.

Een laatste punt dat moet besproken worden is de verhouding tussen uw vader en uw schoonfamilie. Als men uw relaas volgt zou uw schoonfamilie hebben meegewerkt aan uw vertrek uit Gaza tegen de wil van uw vader. Het spreekt voor zich dat dit, binnen de socio-culturele context van Gaza, tot een zware vete zou kunnen leiden. In uw verklaringen bent u er duidelijk over dat uw schoonfamilie zich ervan bewust is dat u hier bent tegen de wil van uw vader (zie CGVS, p. 10, 19). Dan rijst uiteraard de vraag hoe de situatie momenteel is tussen uw vader en de familie van uw man. U werd gevraagd of uw vader wist wie u hielp Gaza te verlaten. Daarop antwoordde u dat u dat niet wist en dat u uw moeder zoiets niet vroeg (zie CGVS, p. 18). Het is vreemd dat u hier niet duidelijk op kan antwoorden. Het betreft toch een belangrijk deel van uw vluchtrelaas dat een groot effect zou kunnen hebben op jullie families in Gaza. Dan kan het niet overtuigen dat u dat niet aan uw moeder zou vragen of er niet met uw man over zou praten. Vervolgens werd u specifiek gevraagd of uw vlucht effect had op de band van uw vader met uw schoonfamilie, waarop u antwoordde dat de band sowieso formeel was en nu geblokkeerd is vanwege de kwestie van de echtscheiding (zie CGVS, p. 18). De protection officer stelde vervolgens dat het logisch zou zijn moest uw vader zeer boos zijn op uw schoonfamilie vanwege uw vlucht, hetgeen u beaamde (zie CGVS, p. 18-19). Vervolgens gevraagd of dat effect had op hun band, begint u opnieuw over de scheiding. U werd opnieuw specifiek gevraagd of uw vlucht effect had op de band tussen uw vader en uw schoonfamilie, waarop u antwoordde dat u dacht van niet en dat u niet dacht dat uw vader iets tegen uw schoonfamilie deed naar aanleiding van uw vertrek (zie CGVS, p. 19). Opnieuw is het bevreemdend dat u zo vaag bent hierover. Binnen de context van uw relaas zou uw vlucht immers serieuze gevolgen kunnen op jullie families in Gaza. Uw vaagheid ondergraaft de geloofwaardigheid van uw relaas.

Aansluitend valt het gedrag van uw schoonfamilie ook moeilijk te rijmen met uw relaas. Indien men uw verklaringen volgt kwam u in België uw man vervoegen tegen de wil van uw vader, wat binnen de socio-culturele context van Gaza voor uw vader een zeer beschamende kwestie zou zijn. Binnen die context lijkt het logisch dat uw schoonfamilie dit niet aan de grote klok zou hangen om verdere problemen te voorkomen. Op de facebookpagina van de familie al-F. (...) werden echter in het openbaar gelukwensen gepost omwille van uw komst naar België om te trouwen (zie bijlage B, toegevoegd aan het administratief dossier). Dit suggereert dat er in werkelijkheid geen enkele controverse hangt rond uw komst naar België, wat niet te rijmen valt met uw relaas. Hiermee geconfronteerd stelt u dat ze blij waren met uw aankomst, vandaar het bericht (zie CGVS, p. 19). Dit verandert echter niets aan bovenstaande vaststelling.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen in acht genomen moet het CGVS concluderen dat uw relaas aangaande uw vlucht uit Gaza tegen de wil van uw vader niet kan overtuigen.

Het element van de mogelijke scheiding dient hier kort te worden besproken. Ten eerste mocht het CGVS geen bijkomende informatie van u ontvangen over de huidige stand van zaken met betrekking tot uw scheiding. Het stond immers nog niet helemaal vast dat er een scheiding zou komen (zie CGVS, p. 12). U zou het CGVS nochtans op de hoogte houden in geval van nieuwe ontwikkelingen en u daar werd u op het einde van het persoonlijk onderhoud ook aan herinnerd (zie CGVS, p. 12, 19). De scheiding is dus geen vaststaand feit.

Hoe dan ook kan een eventuele scheiding niets wezenlijks bijdragen aan uw vluchtmotieven. Binnen de context van uw vluchtrelaas was uw scheiding een groot probleem omdat u uw man in België vervoegde

tegen de wil van uw vader (zie CGVS, p. 12), wat maakte dat u na een scheiding moeilijk zou kunnen terugvallen op uw familie. Zoals hierboven aangetoond is uw vluchtrelaas echter niet geloofwaardig. Hieruit volgt dat het niet aannemelijk is dat uw scheiding een probleem zou vormen in geval een eventuele terugkeer naar Gaza.

Uit bovenstaande observaties blijkt dat u de door u aangehaalde asielmotieven niet aannemelijk hebt gemaakt en wordt u de vluchtelingenstatus geweigerd. De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin omkeren. Ze ondersteunen immers uw identiteit, uw reisweg en uw huwelijk. Dit zijn elementen die het CGVS niet in twijfel trekt. De opmerking die u via uw advocaat liet toekomen voegt niets toe aan uw motieven en vermag geen ander licht te werpen op de appreciatie van het CGVS."

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris het verzoek om internationale bescherming van verzoekster op individuele wijze heeft onderzocht en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen slaagt verzoekster er in voorliggend verzoekschrift niet in om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten.

Verzoekster kan vooreerst niet overtuigen waar zij aanvoert dat de adjunct-commissaris het belang van de positie van haar vader binnen het gezin en de familie miskent. Zij stelt dat haar vader een autoritair figuur is en dat zijn wil een verregaande impact heeft op haar en haar familie. De Raad treedt de adjunct-commissaris bij waar deze het niet aannemelijk acht dat verzoekster bij voorbaat zou stellen dat het onmogelijk is om haar vader te overtuigen om te wachten tot een gezinshereniging mogelijk is. De familie van verzoekster had haar immers voordien reeds geholpen door met haar vader te praten om haar te laten trouwen en bovendien vond ook de familie van verzoeksters moeder en de familie van verzoeksters man dat het beter was om te wachten dan te scheiden nadat de aanvraag voor een gezinshereniging was afgewezen. Dat verzoekster niet eens geprobeerd heeft om via haar familie met haar vader te praten, kan dan ook niet overtuigen. De adjunct-commissaris wees er verder nog terecht op dat het bizar is dat verzoeksters ooms en tantes langs moederskant een gesprek met verzoeksters vader niet zouden durven aangaan, maar dat zij anderzijds wel aandurfd en om verzoekster, een alleenstaande jonge vrouw, te helpen om tegen de wil van haar vader de Gazastrook te verlaten en een gedeeltelijke illegale reis naar Europa te wagen. Dit laatste strookt niet met het beeld dat verzoekster tracht te schetsen van de autoritaire figuur wiens wil een verregaande impact heeft op haar en op haar familie. Gezien haar familie verzoekster eerder reeds had geholpen door met haar vader te praten om haar te laten trouwen, kan het betoog dat haar familie haar hielp op de enige manier die zij mogelijk achtte, *"met name door haar te helpen om een afreis te maken naar Europa"* waardoor zij de confrontatie met haar vader (*"een verloren strijd"*) niet hoefde aan te gaan, evenmin overtuigen.

In de bestreden beslissing wordt verder correct gesteld dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) verklaarde dat zij ongeveer zes dagen bij haar schoonbroer in Caïro verbleef, terwijl zij tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGSV plots verklaarde in een hotel te hebben verbleven. Dat zij na confrontatie met haar (daarmee tegenstrijdige) verklaringen bij de DVZ plots verklaarde dat zij in Caïro twee dagen bij een achternicht van haar vader logeerde, maar het nadien te onveilig vond en een hotel zocht voor de resterende dagen, is inderdaad opmerkelijk. Van verzoekster mag worden verwacht dat zij steeds correcte verklaringen aflegt over haar reisweg. De adjunct-commissaris heeft bovendien terecht aangegeven dat het bevreemdend is dat verzoekster bij de DVZ het verblijf in het hotel en bij het CGVS het verblijf bij een verwant zou vergeten, nu zij volgens haar verklaringen van de verwant naar het hotel ging omdat zij vreesde voor haar veiligheid, wat het een voldoende significant deel van haar relaas maakt om te kunnen verwachten dat zij het steeds spontaan correct zou weergeven. Met het louter herhalen in haar verzoekschrift van haar aangepaste verklaringen die zij bij het CGVS heeft afgelegd, met name dat zij in Egypte slechts kortstondig bij de achternicht van haar vader – met wie haar vader derhalve slechts een verre familiale band had – verbleef, maar omdat ze het gevoel had er niet veilig te zijn op zoek ging naar een hotel om te verblijven, slaagt verzoekster er niet in deze pertinente motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het hoeft geen betoog dat het louter volharden in een versie van de beweerde feiten, de vastgestelde tegenstrijdigheden niet opheft. Verzoekster haalt voorts aan dat zij voordien niet in de mogelijkheid was om een hotel te zoeken, maar beperkt zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien niet strookt met haar verklaring op het CGVS dat zij eenvoudigweg via *Google* een hotel in Caïro kon vinden (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15). Zij laat bovendien na te concretiseren waarom het zoeken van een hotel voordien niet mogelijk zou zijn geweest. Dat de band tussen verzoeksters vader en diens achternicht een verre familiale band betrof en verzoekster er slechts kortstondig verbleef, kan evenmin overtuigen. Nu uit haar verklaringen blijkt dat zij de achternicht van haar vader nooit eerder had ontmoet, haar enkel via *Facebook* kende en zij zonder

probleem een hotel in Cairo via Google kon vinden (*ibid.*), kan immers niet worden ingezien waarom verzoekster bij een verwant van haar vader – die zij zelfs nog nooit ontmoet zou hebben – zou verblijven, indien zij haar vader werkelijk vreest.

Waar verzoekster stelt dat zij tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS, toen er door de *protection officer* verkeerdelijk gesteld werd dat zij en haar broer reeds in april 2020 de toestemming hadden verkregen om de Gazastrook te verlaten, de waarheid heeft verteld, ondanks het feit dat zij bijzonder zwaar onder druk werd gezet door de *protection officer* en er zelfs door de *protection officer* werd gesteld dat het voor hem of haar duidelijk was dat zij hierover loog, stelt de Raad vast dat de foutieve interpretatie door de *protection officer* van de lijst waaruit blijkt dat verzoekster toestemming kreeg om de Gazastrook te verlaten (adm. doss., stuk 6, map met 'landeninformatie') reeds werd rechtgezet in de bestreden beslissing. Verder stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete argumenten aanhaalt waaruit zou kunnen blijken dat de houding van de *protection officer* (na deze confrontatie – waarvan de foutieve interpretatie van de lijst de aanleiding was –) het (verdere) verloop van het persoonlijk onderhoud zou hebben beïnvloed of enige weerslag zou hebben gehad op de (verdere) verklaringen die verzoekster aflegde. Verzoekster stelt louter dat zij ontkend heeft dat zij reeds in april 2020 de toestemming verkreeg om de Gazastrook te verlaten en dus de waarheid heeft verteld, ondanks het feit dat zij onder druk werd gezet, wat in de bestreden beslissing werd erkend. Verzoeksters betoog kan dan ook geen ander licht werpen op de pertinente motieven van de bestreden beslissing.

Voorts kan verzoekster worden gevolgd waar zij in haar verzoekschrift aanvoert dat zij heeft aangegeven dat ook haar broer T. de Gazastrook wou verlaten (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14). Dat er buiten die lijst waarop blijkt dat de aanvraag op dezelfde dag zou zijn gebeurd, geen verband zou zijn met haar situatie, is een loutere bewering die niet kan overtuigen. De Raad stelt in navolging van de adjunct-commissaris vast dat verzoekster samen met haar broer T. toestemming heeft verkregen om de grens samen over te kunnen steken. Verzoeksters verklaringen dat geen van haar broers buiten de Gazastrook verblijft of probeerde om de Gazastrook te verlaten (*ibid.*, p. 6-7) en dat niemand van haar broers of zussen wist dat zij de Gazastrook ging verlaten (*ibid.*, p. 14), zijn dan ook niet aannemelijk. Hoe dan ook wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt.

Ten slotte volgt de Raad verzoekster evenmin waar zij stelt dat het niet tot een openlijke vete met verregaande gevolgen kwam tussen haar familie en de familie van haar man, maar dat dit niet betekent dat beide families niet op gespannen voet met elkaar kunnen staan "*onder meer doordat op sociale media geen geheim werd gemaakt van haar vertrek naar België toe*". Dit betoog (*post factum*) vindt geen steun in verzoeksters verklaringen op het CGVS, waar zij op de vraag of haar vlucht om bij haar man te zijn, tegen de wil van haar vader in, een effect had op de band tussen haar vader en haar schoonfamilie, antwoordde: "(n)ee, ik denk het niet. Ik denk niet dat mijn vader iets deed naar aanleiding van mijn vertrek tegen de schoonfamilie" (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19). Verder antwoordde zij op de bedenking van de *protection officer* dat het vreemd lijkt dat er op de Facebookpagina van haar schoonfamilie in het openbaar staat dat zij naar België kwam om te trouwen met J., wetende dat dit tegen de wil van haar vader was: "(z)e waren blij met mijn aankomst bij mijn man. Ik ben hier plots aangekomen. Daarom waren ze blij en maakten ze een berichtje" (*ibid.*). Uit haar verklaringen kan dus niet worden afgeleid dat de families op gespannen voet met elkaar zouden staan. Met haar summiere betoog (*post factum*) slaagt verzoekster er dan ook niet in om de pertinente overweging in de bestreden beslissing dat het bevreemdend is dat zij zo vaag is over de verhouding tussen haar vader en haar schoonfamilie, nu haar vlucht serieuze gevolgen zou kunnen hebben op deze verhouding, te weerleggen of te ontkrachten. Dat zij zich momenteel niet in de Gazastrook bevindt en de situatie dan ook aanzienlijk kan veranderen indien zij zou terugkeren en dat zij hierdoor de "*spi*" zou kunnen vormen van een confrontatie tussen beide families, is tot slot een louter hypothetische bewering waarmee zij een gegronde vrees voor vervolging niet aannemelijk maakt. Bovendien heeft verzoekster op geen enkel ogenblik gedurende de administratieve procedure verklaard dat de situatie tussen haar familie en haar schoonfamilie aanzienlijk zou kunnen veranderen bij haar terugkeer naar de Gazastrook.

Het betoog van verzoekster is niet dienstig om de pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van haar asielrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekster het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

Volledigheidshalve dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere elementen aanbrengt waaruit blijkt dat zij bij terugkeer naar de Gazastrook een gegronde vrees voor vervolging hoeft te hebben. In zoverre zij aanhaalt dat zij eveneens de algemene situatie in Gaza vreest, wijst de Raad erop dat deze vrees onderzocht wordt in het kader van de beoordeling van een eventuele nood aan subsidiaire bescherming. De Raad verwijst hiervoor naar wat hieronder, onder punt 2.3.4., wordt uiteengezet.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoekster geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat zij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.4.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat zij haar problemen met – en vrees voor – haar vader niet aannemelijk maakt.

Voorts benadrukt de Raad dat bij de beoordeling van een mogelijke nood aan subsidiaire bescherming in hoofde van verzoekster rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de *goodwill* van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

Verzoekster haalt in haar verzoekschrift aan dat de COVID-19-pandemie, alsook de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 en recentelijk in 2022 wederom een negatieve impact hebben gehad op de algemene socio-economische situatie in de Gazastrook. Verder stelt zij dat zij in conflict leeft met haar vader, dat haar familie het sinds 2019 bovendien steeds moeilijker kreeg om te overleven en dat er in de bestreden beslissing wordt toegegeven dat haar familie het “*niet breed*” heeft. Zij wijst er op dat zij bij een terugkeer niet op hulp van haar familie kan rekenen en evenmin op hulp van haar schoonfamilie omwille van de echtscheiding en in een toestand van extreme armoede dreigt terecht te komen waardoor zij onmogelijk zal kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften op het vlak van voedsel, hygiëne en huisvesting.

De Raad betwist of ontkent niet dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “*Operatie Beschermd Rand*” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact hebben (gehad) op de humanitaire omstandigheden in Gaza. Er wordt verder niet betwist dat de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 wederom een negatieve impact heeft gehad op de algemene socio-economische situatie aldaar. Ook kan worden aangenomen dat de financiële crisis bij UNRWA een impact heeft op de gehele economie van Gaza, die heden verder is achteruit gegaan, zoals blijkt uit de COI Focus van 27 augustus 2021 waarin wordt vermeld dat het werkloosheidspercentage daardoor zou kunnen stijgen tot 50% en dat het armoedecijfer eveneens zou kunnen stijgen tot 59,3% van de Gazanen die leven onder de armoedegrens van 5,5 dollar per dag.

Echter, gelet op de meest recente landeninformatie die de Raad ter beschikking heeft, *in casu* de COI Focus “Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures” van 30 november 2021 en het rapport “Response to the escalation in the oPt : Situation Report No. 10” van OCHA van september 2021, kan niet worden gesteld dat de socio-economische situatie in Gaza heden van die aard is dat alle inwoners van de Gazastrook wegens een algemene humanitaire situatie of wegens de algemene leefomstandigheden aldaar een reëel risico lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepalen hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Verzoekster brengt geen elementen bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct of niet actueel zou zijn dan wel tot een andere beoordeling kan leiden. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

De Raad wijst er hierbij op dat een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet individueel moet worden aangetoond zodat verzoekster zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza, maar concreet aannemelijk dient te maken dat zij bij een terugkeer naar de Gazastrook een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert er eveneens aan dat er een hoge drempel geldt vooraleer socio-economische omstandigheden kunnen worden gelijkgeschakeld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. Deze drempel wordt bereikt wanneer verzoeksters leefomstandigheden in de Gazastrook dermate precair zijn dat zij bij terugkeer naar Gaza in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in haar elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Te dezen blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij niet in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in haar elementaire levensbehoeften. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende pertinente overwegingen:

“Een eerste belangrijk punt is dat uw ouders een eigen huis bezitten, zodat onderdak niet afhangt van hun capaciteit om de huur te betalen (zie CGVS, p. 5). Het huis bestaat uit een grote woonruimte, drie slaapkamers, twee badkamers en een keuken (zie CGVS, p. 5, 6). Daar woonden uw ouders, uzelf en vijf broers en zussen (zie CGVS, p. 5). Uw broer N. (...) trouwde recent en zijn vrouw trok bij uw ouders in. Daarvoor werd het huis verbouwd zodat er nu een badkamer en een keuken extra zijn voor uw broer (zie CGVS, p. 5-6). Tijdens de bombardementen van 2021 leed het huis slechts lichte schade, zoals kapotte ramen (zie CGVS, p. 6). Uit het bovenstaande blijkt duidelijk dat u over onderdak kan beschikken in geval een terugkeer naar Gaza.

Qua inkomen heeft uw familie het sinds 2019 moeilijker. Uw vader richtte met enkele ex-collega's een bedrijfje op maar sinds 2019 zit het bedrijf zonder werk en ging het failliet (zie CGVS, p. 6). U kan niet zeggen van wat uw familie leeft sinds uw vertrek (zie CGVS, p. 6). Wel hoorde u dat uw broer N. (...) werkt in een accessoire-winkel (zie CGVS, p. 6). Het mag duidelijk zijn dat uw familie het niet breed heeft, maar met het inkomen van uw broer en gegarandeerd onderdak kan men niet spreken van extreme armoede.”

Waar verzoekster benadrukt dat zij in conflict leeft met haar vader en dat haar familie het sinds 2019 steeds moeilijker kreeg om te overleven, herhaalt de Raad vooreerst dat zij haar problemen met haar vader niet aannemelijk maakt. Verder stelt de Raad vast dat er door de adjunct-commissaris reeds rekening werd gehouden met het feit dat verzoeksters familie het sinds 2019 moeilijker heeft *qua* inkomen en overwoog dat hoewel verzoeksters familie het niet breed heeft, men niet kan spreken van extreme armoede gezien het inkomen van verzoeksters broer en het gegarandeerde onderdak. Verzoekster brengt geen elementen bij die daarop een ander licht werpen. Zij haalt in haar verzoekschrift bovendien geen andere concrete redenen aan waarom zij niet op de hulp van haar familie zou kunnen rekenen en slaagt er bijgevolg niet in aan te tonen dat zij door het gebrek aan deze hulp in een situatie van extreme armoede dreigt terecht te komen waardoor zij onmogelijk zal kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften. Haar betoog dat zij evenmin op hulp van haar schoonfamilie kan rekenen omwille van de echtscheiding, is te dezen niet dienstig nu verzoekster niet aannemelijk maakt dat zij niet kan rekenen op de hulp van haar eigen familie, noch dat zij ondanks de hulp van haar familie in een situatie van extreme armoede dreigt terecht te komen. Bovendien betwist verzoekster de pertinente motieven in de bestreden beslissing dat haar echtscheiding geen vaststaand feit is niet. Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt gesteld, verklaarde verzoekster tijdens haar persoonlijk onderhoud dat het nog niet helemaal vaststond dat er een

scheiding zou komen. Zij zou het CGVS op de hoogte houden in geval van nieuwe ontwikkelingen (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12), waar zij op het einde van haar persoonlijk onderhoud ook aan werd herinnerd (*ibid.*, p. 19). Zij heeft in de loop van de administratieve procedure evenwel geen bijkomende informatie over de huidige stand van zaken met betrekking tot haar echtscheiding bijgebracht. Ook in het kader van de huidige procedure voor de Raad brengt verzoekster hierover geen informatie bij.

In zoverre verzoekster in haar verzoekschrift nog in het algemeen de impact van de COVID-19-pandemie op de socio-economische situatie in Gaza aanhaalt, blijft zij in gebreke *in concreto* aannemelijk te maken dat zij persoonlijk het risico loopt om in onmenselijke of vernederende omstandigheden terecht te komen. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Verzoekster betoogt voorts – onder verwijzing naar de informatie over de veiligheidssituatie in Gaza die zij bij haar verzoekschrift heeft gevoegd – dat de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 en recent in 2022 een negatieve impact heeft gehad op de algemene socio-economische situatie aldaar. Louter uit de twee nieuwsberichten die zij heeft bijgevoegd kan echter niet blijken dat er omwille van het recente geweld sprake zou zijn van een dermate negatieve impact op de algemene socio-economische situatie in de Gazastrook dat zij dreigt terecht te komen in een situatie van extreme armoede waardoor zij onmogelijk zal kunnen voorzien in haar elementaire levensbehoeften. De Raad herhaalt voorts dat niet wordt betwist dat de plotse en hevige uitbarsting van het geweld in de Gazastrook in mei 2021 een negatieve impact heeft gehad op de algemene socio-economische situatie in de Gazastrook en dat de algemene situatie en de leefomstandigheden aldaar, net zoals voorheen, erbarmelijk kunnen zijn. Er zijn evenwel geen redenen om aan te nemen dat het niet langer opgaat te stellen dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precarie omstandigheden leeft. Evenmin kan gesteld worden dat iedere burger woonachtig in de Gazastrook persoonlijk getroffen wordt door de gevolgen van de escalatie van het geweld tussen 10 en 21 mei 2021. Verzoekster kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de impact die het geweld zou hebben gehad op de socio-economische situatie, maar dient concreet aannemelijk te maken dat zij bij een terugkeer naar haar land van gewoonlijk verblijf een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, waartoe zij in gebreke blijft.

Door ten slotte nog aan te voeren dat er tevens geen vooruitzicht is op een verbetering van haar situatie in de Gazastrook binnen een redelijke termijn, toont verzoekster niet *in concreto* aan dat zij bij terugkeer in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor zij onmogelijk kan voorzien in haar elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de adjunct-commissaris dan ook op goede gronden dat nergens uit verzoeksters verklaringen kan worden afgeleid dat er in haar hoofd concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat zij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat zij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren. Verzoekster brengt evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van die aard is dat zij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijke en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoekster de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verder oordeelt de Raad dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen en dat dit element dient te worden betrokken bij de beoordeling van het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza*" van 3 september 2020, waaraan wordt gerefereerd in de bestreden beslissing, vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij geregistreerd zijn bij UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort,

maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Te dezen blijkt uit de gegevens in het administratief dossier dat verzoekster over een paspoort en over een identiteitskaart beschikt (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten', nrs. 1 en 2). Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoekster niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook moet men zich naar het noorden van Egypte begeven, meer bepaald naar de stad Rafah, gelegen op het schiereiland Sinaï, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij *Egyptair* gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort in te schepen, op voorwaarde dat ze rechtstreeks naar de Gazastrook reizen en dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Cairo voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinaï. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinaï, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Bande de Gaza. Retour dans la bande de Gaza*" van 3 september 2020, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2, getiteld "*Situation sécuritaire dans le Sinaï Nord*"), blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinaï maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op *checkpoints*, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet geviseerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de in de regio actieve gewapende groeperingen.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de "*Comprehensieve Operatie Sinaï 2018*", die in de eerste plaats tot doel heeft de Wilayat Sinaï in Sinaï te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd (onder meer) melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen en de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere *checkpoints* in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. De "*Comprehensieve Operatie Sinaï 2018*" is tot op heden nog niet officieel afgesloten. In 2019 en 2020 bleven militanten zich richten op leden van de Egyptische veiligheidsdiensten (militairen, dienstplichtigen, politie, ...) en op mensen die geacht worden samen te werken met de regering (arbeiders, leiders en leden van aan de regering gelieerde stammen) door middel van gewapende aanvallen, zelfmoordaanslagen, moorden en ontvoeringen. Burgers werden geviseerd omdat ze ervan verdacht werden samen te werken met de veiligheidsdiensten en zijn soms het slachtoffer van het geweld dat gelieerd is aan de aanvallen door jihadistische groeperingen op de veiligheidsdiensten of dat het gevolg is van fouten van de Egyptische veiligheidstroepen. Vanaf medio 2019 is het geweld afkomstig van de Wilayat Sinaï

verschoven naar Bir el-Abed, dat in het westen van de provincie ligt. De dodelijkste aanval in 2020 vond plaats op 21 juli 2020 en was gericht tegen een Egyptisch legerkamp en een checkpoint ten westen van de stad. Militanten kregen voet aan de grond in vier naburige dorpen, waardoor de dorpelingen op de vlucht sloegen. De aanval was tegelijkertijd de grootste aanval van de Wilayat Sinaï tegen het Egyptische leger in de afgelopen jaren. De noodtoestand werd op 27 juli 2020 andermaal verlengd voor een periode van drie maanden, en in bepaalde zones van Sinaï geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinaï te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. *A fortiori* kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt, is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinaï. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties die actief zijn in de Sinaï, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of deze bussen zelf reeds geviseerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang te Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoekster brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het CGVS beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de adjunct-commissaris hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost in Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah tussen mei 2018 en begin 2020 vrijwel onafgebroken open gebleven, en dit vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag), met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden.

De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode van juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie in het rechtsplegingsdossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend vijf dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Als gevolg van maatregelen ter bestrijding van de coronaviruspandemie werd de grensovergang te Rafah op 26 maart 2020 gesloten. Hij werd vervolgens heropend van 13 tot 16 april 2020, van 12 tot 14 mei 2020 en van 11 tot 13 augustus 2020, waardoor duizenden Palestijnen konden terugkeren. Op 24 augustus 2020 werd, na een toename van het aantal besmettingen met het coronavirus, de noodtoestand afgekondigd en gedurende 48 uur een *lockdown* opgelegd. Deze werd nadien met vijf dagen verlengd. In Egypte zijn de luchthavens na een opschorting van internationale vluchten op 1 juli 2020 heropend en moeten reizigers, ongeacht hun nationaliteit, een negatieve test voorleggen voordat ze aan boord gaan. De maatregelen die getroffen worden door de Egyptische en Palestijnse autoriteiten om de verspreiding van COVID-19 tegen te gaan, liggen in lijn met de maatregelen die

wereldwijd getroffen worden ter indamming van de coronapandemie. Het betreffen specifieke maatregelen die kaderen binnen een welbepaalde doelstelling en die dus tijdelijk van aard zijn. Te dezen brengt verzoekster geen enkel bewijs aan dat zij actueel en voor lange tijd geconfronteerd wordt met de absolute onmogelijkheid om terug te keren naar de Gazastrook als gevolg van de COVID-19-pandemie. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847(c)).

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoekster bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over haar activiteiten in het buitenland en de redenen waarom zij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, zowel in 2019 als in 2020, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

De Raad stelt vast dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen behandelde die in Europa verbleven hadden, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleijst in de informatie in het rechtsplegingsdossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Verzoekster brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij voor haar komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Er kan dan ook redelijkerwijs worden van uitgegaan dat Hamas verzoekster niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoekster heeft bijgevolg niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in haar hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet bestaat.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van verzoekster naar Gaza belemmeren. Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd. Verzoekster maakt geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in Gaza zou hebben gekend.

2.3.4.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

De Raad herinnert er aan dat hij *in casu* met volheid van rechtsmacht oordeelt, wat een volledig en *ex nunc* onderzoek omvat, zowel van de juridische als van de feitelijke gronden. De Raad stipt aan dat hij bij de beoordeling van ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, in

de risicoanalyse rekening houdt met alle vormen van geweld en andere indicatoren die in deze van belang kunnen zijn.

Uit de COI Focus *"Palestine. Territoires palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire"* van 14 februari 2022 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, wordt gekenmerkt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur om ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid worden teruggeschroefd. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014, toen Israël er de grootschalige militaire operatie 'Operatie Beschermde Rand' startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Vanwege de maatregelen die Hamas en Israël hebben getroffen om de COVID-19-pandemie te bestrijden, zijn de inwoners van de Gazastrook gedurende de periode van 1 januari 2020 tot begin mei 2021 relatief gespaard gebleven van geweld. In november en december 2020 vonden er Israëlische bombardementen op Hamasdoelwitten plaats als vergelding voor raketbeschietingen. Er vielen geen slachtoffers. De protesten in het kader van de Grote Mars van Terugkeer, die eind december 2019 werden onderbroken, werden niet hervat in 2020.

In mei 2021 flakkerden de vijandelijkheden tussen Hamas en Israël opnieuw op. De plotse en hevige uitbarsting van het geweld volgde op weken van oplopende spanningen omwille van de gedwongen uitzetting van Palestijnse gezinnen in Oost-Jeruzalem en de toegangsbeperkingen die Israël oplegde aan gelovigen in de Oude Stad. Na raketaanvallen op Jeruzalem voerden de Israëlische strijdkrachten van 10 tot 21 mei luchtaanvallen uit op het Gazaanse grondgebied, terwijl Palestijnse groeperingen op hun beurt duizenden raketten op Israël afvuurden. Tijdens dit 11-daagse conflict werden er in Gaza 260 Palestijnen, waarvan minstens de helft burgers, gedood en raakten meer dan 2200 Palestijnen gewond. Op 21 mei 2021 trad een staakt-het-vuren in werking. Hoewel er sprake was van sporadische lanceringen van brandballonnen gericht op het Israëlisch grondgebied en doelgerichte Israëlische vergeldingsaanvallen, bleef de situatie op het terrein in de weken na het staakt-het-vuren rustig.

Van half augustus tot half september 2021 werd een hervatting van de vijandelijkheden van lage intensiteit waargenomen. Op 16 augustus 2021 werd voor het eerst sinds het staakt-het-vuren in mei een Palestijnse raket onderschept door het Israëlische antiraketsysteem. De raket veroorzaakte geen gewonden of schade. Ook werd het lanceren van brandballonnen hervat en werden demonstraties bij de grensafscheiding gevolgd door geweld. Op 21 augustus 2021 raakten ongeveer 40 Palestijnse demonstranten gewond. Medio september werden in het kader van de ontsnapping van Palestijnse gedetineerden uit een Israëlische gevangenis meerdere raketten afgevuurd richting Zuid-Israël. Niemand raakte gewond bij het vergeldingsbombardement op Hamasdoelen.

Een volgende hervatting van de vijandelijkheden vond plaats in januari 2022, waarbij het Israëlische leger bombardementen uitvoerde op Hamas-stellingen in de zuidelijke Gazastrook, nadat raketten werden afgevuurd vanuit Gaza. Uit de voorgelegde informatie kan niet blijken dat hierbij burgerdoden vielen.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (*"zone-tampon"*), de toegestane zone waarbinnen kan worden gevestigd. In deze zone, die in 2019 negentien keer gewijzigd werd, wordt door het Israëlische leger, dat gerechtigd is om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen, gewelddadig gereageerd op het benaderen of betreden ervan. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren en vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, blijft gering.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus *"Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures"* van 30 november 2021 en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Evenwel blijkt actueel geen sprake te zijn van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername door Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij Israël niet enkel militaire doch

tevens burgerlijke doelwitten viseert, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, heden neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. De Raad betwist niet dat momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, maar hij is van mening dat, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, niet kan worden geconcludeerd dat er in Gaza actueel sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekster louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

De Raad merkt op dat de recente ontwikkelingen waarover verzoekster informatie bij haar verzoekschrift voegt er niet op wijzen dat de analyse van de veiligheidssituatie niet langer actueel of correct is. Een groot deel van deze informatie heeft overigens betrekking op de situatie in Oost-Jeruzalem en de Westelijke Jordaanoever en is hoe dan ook niet dienstig voor de beoordeling van verzoeksters nood aan subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. De overige informatie ligt in de lijn van de hierboven gekenschetste typering van aanhoudend geweld in de Gazastrook waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld waarbij ook burgerslachtoffers kunnen vallen. In haar verzoekschrift betreft verzoekster deze informatie overigens enkel op de algemene socio-economische situatie in Gaza.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoekster geen persoonlijke omstandigheden aantoont die in haar hoofde het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Wat betreft haar verklaring dat er tijdens de bombardementen van 2021 bommen vielen in de omgeving van haar familiehuis in de wijk Miraj, wat geleid zou hebben tot kapotte ramen in haar huis, heeft de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing als volgt geoordeeld:

“U kan niet precies zeggen wat het doelwit was, maar u stelt dat in Miraj veel landbouwgronden zijn en dat daar bommen vielen. Een boerderij zou zijn gebombardeerd. U suggereert dat de bommen misschien waren bedoeld om een tunnel te vernietigen, maar dat is slechts een veronderstelling (zie CGVS, p. 6).

Uit uw verklaringen kan men niet concluderen dat de omgeving van uw familiehuis maakt dat er voor u een structureel verhoogde bedreiging vanwege willekeurig geweld geldt in Gaza.”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier en worden, daar zij door verzoekster in haar verzoekschrift volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen. Er zijn verder geen elementen die erop wijzen dat er voor verzoekster persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat zij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van het in Gaza aanwezige willekeurig geweld.

2.3.4.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van gewoonlijk verblijf een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenmin aan dat zij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn of haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft zij zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van gewoonlijk verblijf van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN